Mihotavé světlo svíčky

Kde to jsem? Tu místnost neznám. Vidím slabé světlo na velkém dřevěném stole. Svíčka plápolá a hoří velmi slabě. Rozhlížím se a ztuhnu leknutím. Za stolem sedí tři postavy. Jsou to muži. Ne... vlastně nejsou. Jeden má hlavu snad kraví, druhý kozí a třetí... ten nejde ani určit. Ti tři sedí, nemluví. Jen vzdychají, ale tak nějak jinak. Něco mezi lidským a zvířecím vzdechem.

Pod lavicí jsou další dvě postavy, ale nerozeznám přesně, kdo jsou. Snad malá kůzlata, která se přes sebe válí. Proč je tu taková tma? A vlevo? Ne,... to je rakev. A na ní malé tělíčko. Je to malé jehně nebo snad kůzle? Svíčka za rakví už téměř dohořela. Všechno je tak tmavé a smutné. Bojím se promluvit, nechápu, jak jsem se tady ocitl.

Pozdravím. Tři velké postavy zvednou hlavu a vydají dlouhý vzdych. Dívají se na mě, ale tak nějak skrz mě. Pak ten s kravskou hlavou promluví: „Přicházíš asi zdaleka." Nevím, jak odpovědět, tak jen přikývnu. Muž pokračuje: „Běž raději odsud." Šel bych rád, ale nohy mě neposlouchají. To prostředí mě děsí, ale zároveň chci vědět, kde to jsem a co se tady děje. Ukážu prstem na mrtvé tělíčko, ale nemám sílu se ptát.

Muž sedící uprostřed si otře slzy a začne vyprávět: „Byli jsme lidé. Ale jednoho dne se objevil mlhavý mrak, ze kterého vycházel škodolibý smích. Jakmile prošel kolem nás, změnili jsme se v tato monstra – napůl lidé, napůl zvířata. Na to bychom si zvykli. Ale mrak se jednou za čas vrací a vybere si jednoho z nás. Ten pak okamžitě zemře. Dřív si vybíral jen staré a slabé, ale teď nám poslední dobou bere děti. Nevíme, jak proti němu bojovat. Máme teď posledních pár hodin na rozloučení, než si pro našeho malého mrak přijde.

Všechno, co jsme měli, zmizelo. Zůstaly nám jen dřevěné chatrče. Možná bys nám poradil. Nebo pomohl." V hlavě se mi všechno motá. Pořád mám strach. Bojím se i promluvit. Po chvíli se přece jen vzpamatuju. „Vůbec nevím, jak bych vám pomohl," zašeptám. „Když tu zůstanu, změním se také na něco mezi zvířetem a člověkem? Jsem jen kluk, který ani neví, jak se sem dostal." Začínám se potit, ale je mi jich tak líto, že se rozhodnu ještě zůstat.

Čas chvíli letí a chvílemi jako by se zase zastavil. Přemýšlím, jak jsem se sem dostal. Jaká je vůbec doba? Prostředí vypadá jako před sto a více lety. Žádná moderní technika. Venku je také tma, není kam jít. Vzpomínám na všechny pohádky, které mi četla maminka, a na film Nekonečný příběh, kde fantazie dokázala uzdravit celou říši. Jenže teď nejsme v pohádce.

Nikdo nemluví. Všichni jen utírají slzy a čekají. Najednou všichni zkamení. Venku je slyšet vítr, škodolibý smích a pod dveřmi pronikne do místnosti šedavý mlhavý mrak. Je teď přímo přede mnou. Nemůžu promluvit, v očích strach. Ale mrak se přestane smát... a během pár sekund je pryč. Můj obličej se nezměnil. A mrtvé tělíčko zůstalo ležet v místnosti. Všichni se ke mně seběhnou a děkují mi, že jsem zůstal.

Ale já jsem v šoku. Vůbec nevím, co mám dělat dál. Vrátí se ten mrak, nebo už budou mít všichni klid? Chci se zeptat, ale slova se mi zaseknou v krku. Všechno kolem mě se začíná rozmazávat. Svíčky poblikávají, stíny se natahují a místnost se pomalu rozpadá, jako by byla z mlhy. „Počkejte… co se děje?“ vydechnu. Kraví muž natáhne ruku, aby mě chytil, ale jeho prsty se rozplynou jako kouř. „Neodcházej…“ slyším, ale hlas zní čím dál vzdáleněji. Podlaha se propadá, světlo mizí a já padám do tmy.

Trhnu sebou a otevřu oči. Ležím ve své posteli. Je ráno. Slunce svítí do mého pokoje. Srdce mi buší jako o závod. Chvíli jen ležím a snažím se popadnout dech. Byl to jen sen. Ale když se posadím, všimnu si něčeho na dlani. Jemný šedý popílek. Přesně takový, jaký zůstával po dohořívajících svíčkách v té temné místnosti. Popílek setřu, ale pocit, že ten sen nebyl úplně obyčejný, mě dnes asi nenechá jen tak usnout.

Autor: Vojtěch Hejna, 30.3.2026, ZŠ Bří Čapků, Úpice